

ΒΗΜΑ 28/7/03

Τι θα λέγατε στα παιδιά σας;

Του Α. Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΙΔΗ

ΕΙΜΑΣΤΕ στην Ελλάδα κατ' εξοχήν ένας λαός που κάθε τόσο αναφωνεί «σ' ήμουν α γώ πρωθυπουργός!..» ή «ας είχα εγώ για δύο βδομάδες το υπουργείο Οικονομικών...». Πίσω από αυτή την υπερπροθυμία να δούμε τον εαυτό μας στη θέση των μεγάλων και ισχυρών της πολιτικής βρίσκεται ασφαλώς η ελληνική τάση να θεωρούμε – στο καφενείο, στη συζήτηση στην παρέα, στις μεταλλασσόμενες εκφάνσεις της αρχαίας αγοράς... – ότι κατέχοιμε, ο καθένας μας, τη σοφία της πολιτικής και το κλειδί των λύσεων. Βρίσκεται μια αίτηση οικειότητας με τους άρχοντες; ούτε οφικιάλαιο ούτε πρωθυπουργοί είναι εξώκοσμοι, πάνω από μας, άπιαστοι. Βρίσκεται όμως και μια αναγνώριση τής; είναι οι άρχοντές μας κάτι προς το οποίο προσβλέπουμε, κάτι που μπορεί να φέρει το σωστό...

Ε, όπως τα κατάφεραν με τον εαυτό τους οι πολιτικοί, σε λίγο όταν

ακούς το παιδί σου να σου εξομολογείται πως θα 'θελε να λάμψει στην πολιτική, θα του λες: «Δεν γίνεται καλύτερα υδραυλικός ή εργάτης του δήμου, αγόρι μου! Δεν πλένεις σκάλες καλύτερα, κορίτσι μου!».

Υπερβάλλουμε; Σκεφτείτε το αλλιώς: Πριν από λίγο οι πατέρες του έθνους αποφάσισαν ότι για να ενταχθεί στις τάξεις τους – να γίνει βουλευτής με την ελπίδα να του λάχει να γίνει υπουργός, με το όνειρο να πρωτεύσει πολιτικά κ.ο.κ. – πρέπει κανείς να είναι ανεπάγγελτος (παιδιά του έλεγαν «ανεπρόκοπος») ή έτοιμος να ρίξει την όποια επιστημονική, επαγγελματική κ.ο.κ. σταδιοδρομία του στα μπάζα (ή να είχε καριέρα για τα μπάζα). Προσοχή! Όλα αυτά για να μην υπάρχουν εξαρτήσεις! Δηλαδή το παιδί σου που θα ήθελε να γίνει πολιτικός σου λέει ότι ποθεί να στήσει τα ολημερίς στην αντικάμαρα του Κώστα Σημίτη ή του Κώστα Καρα-

μανλή – ή, πεισικότερα, στην αντικάμαρα κάποιου από το «περιβάλλον», από την αυλή Χρυσοχοϊδη (μόλις ήρθε) ή Πανταγιά (προτού φύγει).

Αυτά ως χθες. Γιατί τώρα χρειάζεται πλέον να σκεφθείτε αλλιώς: Φαντασθείτε ότι είστε άξιος πολιτικός, κυβερνητικός βουλευτής ή υπουργός, εκπρόσωπος του λαού των Χανίων ή της Φωκίδας ή του Εβρου (η επιλογή άλλως τυχαία: σε τίποτε δεν μας φταίνει οι άνθρωποι), με μια οίσθηση υπαξίας παρ' όλες τις γκρίνιες ότι για να δειτε έναν πρόεδρο οργανισμού ή διοικητή τράπεζας χρειάζεται να κλαφτείτε στον κ. Κοσμίδη ή στον κ. Ακριβάκη, με μια εικόνα τιμής για τον εαυτό σας που την αποδέχεται το περιβάλλον σας. Και τώρα έχετε να πάτε στα παιδιά σας να τους πείτε ότι ο πρωθυπουργός σας – το πολιτικό σας ένδραμα, ο άνθρωπος που σας έφτιαξε πολιτικά ή που σας έκανε από λαϊκιστή

εκυγχρονηστή – σας έγραψε να στοικιστείτε να φέρετε όλα σας τα στοιχεία για συναλλαγές στο Χρηματιστήριο, να αποδείξετε ότι δεν είστε λερωμένος. Α, ναι, και σας απαγορεύει να ξαναγγίξετε μετοχές, ώστε να είναι βέβαιοι οι γείτονες και οι ψηφοφόροι ότι δεν είστε απατεώνας. Αν πάλι είστε βουλευτής της αντιπολίτευσης, που κοιμόσασταν ονειρευόμενος επανεκλογή ορκωμοσίας, καλείστε να προχωρήσετε σε νομοθετική πρωτοβουλία για «να ανοίξουν οι κωδικοί» οι δικοί σας αλλά και των διοικητών τραπεζών και ΔΕΚΟ (της γραμματέως τους; της ξαδερφόλας τους;), να πείσετε ότι είστε καθαρός. «Ευτυχώς» σήμερα μαθαίνετε ότι ούτε το ένα ούτε το άλλο γύμνασμα ήταν αναγκαίο: η αρμόδια Επιτροπή της Βουλής γνωμοδότησε ότι μπορεί ήδη – με βάση τα ψηφισμένα – να ανοίξει κωδικούς και τραπεζικούς λογαριασμούς και

σεντούκια των πολιτικών. Να πιστοποιήσει ότι δεν είναι λαδιάρηδες...

Εξηγήστε λοιπόν στα παιδιά σας ότι όταν στο σχολείο απαντούν «βουλευτής» στο ερώτημα «τι δουλειά κάνει ο πατέρας;» δεν θα πρέπει εφεξής να κοιτάζουν κάτω, με ελαφριά ντροπή! Όπως, π.χ., αν όφειλαν να απαντήσουν «έχει καφετέρια με φρουτάκια». Και εξηγήστε το αυτό την ώρα που εσείς ζείτε με το άγχος τι θα σας κάνει ο νέος εκλογικός νόμος με τις παραεπίτες του στο μέλλον σας – και, αν ανήκετε στην αντιπολίτευση, σας απαγορεύεται να διαλεχθείτε ή να συζητήσετε για τον εκλογικό νόμο...

Και όλα αυτά επειδή ο κ. Σημίτης ατύχησε στον Πανταγιά του και στον Μανίκα και στον Νεονάκη του, επειδή ο κ. Καραμανλής έπρεπε να δείξει ότι έχει πυγμή και δεν σύρεται σε συζητήσεις. Πού να τα εξηγείς όμως αυτά στα παιδιά;